

LUKÁŠ KOŠAŘ

SEVERNÍ ÚSVIT

Severní úsvit

Lukáš Kosař

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 8. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování ©Lukáš Kosář

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-51-9 (ePub)

ISBN 978-80-88652-52-6 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-53-3 (PDF)

**Věnováno všem čtenářům dychtícím
po úniku ze všedního života.**

Příběh nezobrazuje žádné skutečné osoby ani události. Jakákoliv podobnost s naší realitou je čistě náhodná. Názory a postoje knižních postav se nemusí nutně shodovat s názory a postoji autora.

V příběhu vystupuje hlavní postava – vyšetřovatel hodnosti komisař. Toto je ve skutečnosti nejvyšší policejní hodnost ve Velké Británii, kterou reálně hlavní postava nedisponuje. V rámci příběhu byl ovšem tento fakt ohnut a upraven pro potřeby knihy. Rovněž jako pojem „policejní ředitel“, který ve Velké Británii neexistuje.

Případná zaříkání, invokace, rituály či okultní praktiky zobrazené v této knize jsou záměrně upraveny nebo se jedná o čistou fikci.

Obsah

<i>Prolog</i>	8
<i>Kapitola první</i>	10
<i>Kapitola druhá</i>	31
<i>Kapitola třetí</i>	45
<i>Kapitola čtvrtá</i>	76
<i>Kapitola pátá</i>	113
<i>Kapitola šestá</i>	175
<i>Kapitola sedmá</i>	197
<i>Epilog</i>	234

Severní úsvit – anotace

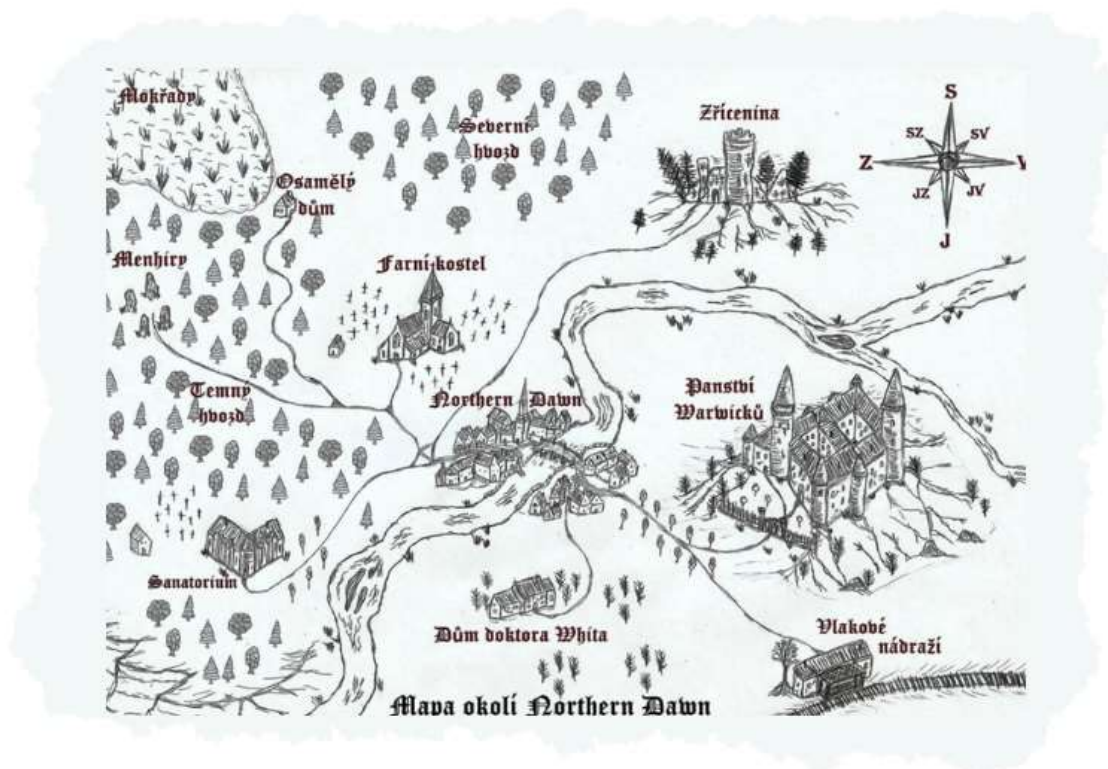
„Temnota je jen absence světla, ale i v nejtemnější noci může být spatřena hvězda.“

Poklidným severoanglickým městečkem Northern Dawn otřásají dvě velmi neobvyklá úmrtí.

První obětí se stala brutálně zavražděná náctiletá dívka, jejíž tělo bylo nalezeno uprostřed starobylých keltských menhirů. Její podivná smrt naznačuje, že se stala obětí temných okultních praktik.

K druhé, neméně závažné tragédii, došlo posléze v zahradách nedalekého panství. Chladnoucí tělo mladé aristokratky, nabodnuté na nízkém zašpičatělém plotě, vnáší další vrstvu hrůzy do již tak napjaté atmosféry.

Dvě zdánlivě nesouvisející vraždy, mnoho nevysvětlených otázek a strach, který nyní obchází mezi místními. Dokáže přivolaný detektiv rozplést nitky mysteriózního případu, i když sahají dál, hluboko do temnotou zahalených tajemství?

Mapa detektiva

Prolog

Kápě mají shrnuté do obličeje. Jeden z nich drží misku naplněnou ještě horkou krví a odříkává modlitbu.

Přítomní čekají, že se duchové každou chvíli zjeví. Kdyby náhodou ne, Mistr odkryje posvěcené pantakly zavěšené okolo krku. Ty poslouží k přinucení a ovládnutí těchto duchů.

Druhý člověk, rovněž mu není vidět tvář, v pravé ruce svírá posvěcený nůž a v levé ruce další pantakly připravené k použití. Aby povzbudil své společníky, začne první ještě důrazněji odříkávat zvučným hlasem slova invokace.

Nehybné tělo na holé lesní půdě pomalu chladne. Zdá se, že se Oni konečně zjeví. Uzrál čas.

Ten, který drží nůž, odhalí pantakly v dlani. Ty, kteří za nimi sestoupí, přijmou s vlídností, mírností a zdvořilostí. Už jim zaplatili vysokou daň, ale musí s nimi i přesto jednat s úctou.

Hovoří s nimi, kladou jim otázky, žádají je o všechny věci, které se jim chystali předložit.

Vychází to, Oni komunikují a naslouchají. Není třeba je k tomu nikterak nutit. Oběť byla učiněna dostatečná. Příprava a provedení obřadu proběhlo přesně, jak je předepsáno v knize.

Mistr, jehož obličej je zahalený pod dlouhou špičatou kápí, se právě sklání nad mrtvolou a vrásčitýma rukama potřísněnými zasychající krví sahá po nádobě. V ní leží její vyjmuté vnitřnosti. Nabízí jim je, Těm, jež se ozvali. Jsou spokojeni. Dávají najevo svou přítomnost.

Mrtvá upíná své vytřeštěné oči k černému, zlému nebi. Slzy na tváři už stačily zaschnout. Ústa jemně rozevřená jako by chtěla naposledy promluvit, tma, plápolající svíčky a lesknoucí se část odhalených předních zubů.

Její mladé neposkvřené tělo a nevinná duše posloužila ke svému účelu. Ryzí zvrácenost, nelidskost toho nejhrubšího zrna. Perverznost těch, kteří se uchylují pod křídla Mistra.

Obřad ještě zdaleka neskončil. Do misky krve namočí větývku obsypanou jehličím a cákne s ní směrem k prastarým menhirům opodál. Jako kdyby to byla barva. Kéž by.

Ti, s nimiž komunikují, tohle považují za projev dobré vůle. Mohou pokračovat v invokaci.

Nenažranost je popohání kupředu, ale Mistr se konečně poprvé usmál. Což je vždy dobré znamení. Všechny ostatně čeká ještě dlouhá noc...

Kapitola první

✦ I. ✦

Píše se rok 1992. Skrze žaluzie dvoukřídlého okna v nevětrané kanceláři líně prosvítají paprsky denního světla. Ve vzduchu se vznášejí částičky prachu. Na velkém, bytelném, ale letitém pracovním stole leží pečlivě urovnané věci.

V polstrovaném, prosezeném křesle za tímto stolem sedí mladší muž oblečený do tmavě modrého, neformálního, ležérního saka.

Na věšáku za ním visí jeho černý flaušový kabát. Nad ním ještě tmavě šedý klobouk připomínající staré, černobílé detektivky z televize.

Jeho výraz značí hluboké zamyšlení. Listuje jakousi tlustou encyklopedií a vedle na papír si dělá poznámky. Po dlouhé době nudný pracovní den.

O něco později ho vyruší jiný muž, který za ním vešel do kanceláře. Padesátník, prořídle vlasy, šedé kalhoty na kšandy. V ruce držel složku s kroužkovou vazbou.

„Zdravím, Dawsons.“

„Ehm, nazdar,“ odpověděl napůl myšlenkami jinde. „Co mi to neseš tentokrát?“ zvedl oči od papíru, kam právě dopsal poznámku a udělal za ní tečku.

„Nesu nějaký případ, přímo od šéfa. Přidělil ho tobě.“

Muž za stolem natáhl ruku a převzal si od kolegy naditou složku.

„Díky.“ Letmo pohlédl na obálku. „Přísně tajné?“ pozvedl obočí a zadíval se na kolegu.

„Jo, zakázali mi to číst. Tohle nevypadá na rutinu.“

„Uvidíme... Obvykle s tím takový tajnosti nedělají.“

Muž pokrčil rameny, vyhrnul si pravý rukáv svetru a podíval se na své náramkové hodinky.

„Pak mi o tom někdy řekneš. Já musím běžet na schůzi. Zatím se měj.“

Muž se vytratil z kanceláře a zavřel za sebou dřevěné lakované dveře.

Odhadem necelé dva palce silná složka. V pravém horním rohu bylo propiskou napsáno „**Pro POO-NPV**“, což byla zkratka speciálního oddělení londýnské kriminálky podléhající přímo policejnímu řediteli. Zkratka

znamenal „**PARANORMÁLNĚ-OKULTNÍ ODDĚLENÍ PRO NEVYSVĚTLITELNÉ PŘÍPADY A VRAŽDY**“.

Uprostřed desek bylo červeně vyraženo „**PŘÍSNĚ TAJNÉ**“ s dopsanou poznámkou „**VÝHRADNĚ DO RUKOU ZVLÁŠTNÍMU DETEKTIVOVÍ CARLU DAWSONOVÍ**“.

Detektiv pevně uznale semkl rty a rozvázal plochý bavlněný provázek, který složku držel zavřenou. Na první straně stálo „Případ Northern Dawn.“

„Northern Dawn...“ zašeptal. Znělo to tak tajemně.

Obrátil na další stranu a pomalu se začetl do spisu. Při pročitání a prohlížení přiložených fotografií ho kolikrát zamrazilo v zádech, ačkoliv už byl otrlým členem tohoto oddělení krásných deset let.

Deset let prolézání špinavých děr, opuštěných budov, temných zákoutí, podzemí všeho druhu, kde se bojí o život i otrlá městská spodina. Deset let chytání nejzvrácenějších lidských stvoření a kontakt s věcmi, které nelze tak docela racionálně vysvětlit.

Přes tohle všechno dokázal celé ty roky stát pevně nohama na zemi, aby neskončil v péči psychiatrů. Kolikrát šlo o držku i o rozum. Těch deset let ale přežil ve zdraví, i když už měl několikrát na mále.

Z toho čtení měl nepříjemný pocit. Po všech těch zkušenostech mu začínalo být jasné, že tentokrát se bude jednat o dost odlišný případ oproti těm, na kterých v poslední době pracoval.

Možná si to někde uvnitř nechtěl přiznat, ale už ty tajnosti okolo budily znepokojení. Ředitel měl ale určitě dost dobrý důvod, aby ten případ přidělil jemu.

Podle spisu se jednalo o dvě brutální vraždy, mladé ženy a puberťačky v katastru severoanglického městečka Northern Dawn. Vraždy spolu alespoň na první pohled nijak nesouvisely, ačkoli k nim došlo během jediného týdne.

Dozajista nebylo překvapením, když s těmi podivnými vraždami nedokázala místní policie nijak významněji pohnout. Tihle chlapi svou práci dělají často celým srdcem, ale tohle, přiznejme si, přesahuje jejich schopnosti.

K POO-NPV dostávají vstupenku jenom ti nejlepší z nejlepších, kteří splňují i vysoké předpoklady na charakter, dovednosti a znalosti. Proto, když se případ dostane pod jejich kompetenci, jde do tuhého a hranice mezi černou a bílou se stává velice tenkou.

✦ II. ✦

Komisař listoval spisem, obracel stránky ze strany na stranu a dával si už ze zvyku dohromady různé teorie a dedukce. Snad aby mohl nakonec porovnat, jak moc se výsledek od skutečnosti bude lišit.

Jedna ze stran ho zvlášť zaujala. Byla tam něčí černobílá fotografie. Pod ní bylo uvedené i jméno dotyčného. To jméno přece znal... Srovnal si pár informací a začínalo mu být jasné, co nebo koho před sebou vidí.

Celou stranu si kromě toho pořádně přečetl, sepal do sebe prsty obou rukou, dal si spojené ruce za hlavu a opřel se o opěradlo své židle. Kéž bychom věděli, co se mu honilo hlavou...

✦ III. ✦

Několik hodin poté

Venku se stmívalo a kolegové z vedlejších kanceláří pozvolna odcházeli domů, dokud na celém patře nezůstal jen on sám.

S přibývajícím tmou si u sebe kanceláři rozsvítil hlavní světlo, do kterého okamžitě začala agresivně nalétávat vypasená masařka.

Zvedl ze stolu hrnek. Byl prázdný. Pokud má ještě pokračovat ve čtení, potřeboval něco k pití.

Jak ale brzy zjistil, na celém patře kromě nouzových světel už bylo zhasnuto a kralovalo tam naprosté, hrobové ticho.

Na chodbě stiskl vypínač a zářivky u stropu se postupně za typického bzučení a blikání nakonec rozsvítily. Jedna vzdálená však zůstala stále nepříjemně poblíkávat.

V kuchyňce si uvařil hrnek čaje a zalezl zpět do své kanceláře. Jenomže světlo u stropu za moc nestálo. Na pokažení očí možná. Proto klepl prstem do spínače oprýskané na zeleno nalakované lampičky, která dostatečně osvětlila celý stůl i s rozloženým spisem.

„Budiž světlo!“ zaradoval se potichu.

Přitáhl si k sobě přiloženou mapu města a okolí Northern Dawn a zadíval se do ní. Po pár minutách vstal z křesla a popošel ke zdi, přes kterou mu visela skutečně gigantická, detailní mapa celé Velké Británie.

Na mnoha místech v ní měl zapíchané špendlíky a nalepené lístečky s naškrábanými poznámkami, které stejně už dávno nebyly k ničemu.

Prstem začal přejíždět po mapě a bezúspěšně se pokoušel dohledat ono město pod názvem Northern Dawn.

Nic. Jako by město vůbec neexistovalo.

Na čele mu vyrašily vrásky. Něco podobného se ještě nikdy předtím nestalo.

Jedenkrát s rukama založenýma na hrudi obešel dokola svůj pracovní stůl, načež se zastavil u jedné z polic knihovny, která se táhla přes celou protilehlou stěnu.

Vytáhl z ní tlustou a patřičně těžkou bichli všech měst a obcí Velké Británie. Položil si ji na stůl a sehnul se blíž.

Podle abecedního rejstříku sjížděl prstem po názvech. Opět si ověřil jen to, že žádné takové město asi neexistuje. Vrátil bichli zpět do police a zamračený se posadil zpět ke stolu, aby se znovu začel do spisu.

První zavražděná se jmenovala Lucy Heriot, patnáctiletá dívka. Podle spisu se šla večer projít ven potom, co se pohádala s rodiči. Jenomže už se nevrátila.

Její rodiče Blain a Leslie Heriotovi oznámili zmizení své dcery další den na policii. O dva dny později byla nalezena zavražděna. Detaily ohledně nalezení jejího těla nebyly moc hezké čtení.

Tělo leželo v rozervaném oblečení na zemi mezi keltskými menhiry v hlubokém místním lese. Kolem stály vypálené svíčky a okolní menhiry někdo potřel či pocákal krví. Podle následných testů se jednalo o její krev. Motiv neznámý.

Podle pitevního protokolu zemřela násilnou smrtí 5. května 1992. Chybělo ji několik vnitřností, které kdosi neodborně vyňal.

Druhá zavražděná byla Hannah Warwick, 30 let, modrá krev jakožto člen rodiny Warwicků, místní aristokracie.

Zahradník Jonas McCave ji našel mrtvou 8. května 1992. Tělo objevil nabodnuté na nízkém zdobeném, špičatém plotě poblíž skleníku přímo na panství Warwick.

Údajně měla vztah s jakýmsi Harrym Larsonem, dřevorubcem z blízkého města Northern Dawn.

Přesně z toho, které se pokoušel před chvílí najít bezúspěšně na mapě i v seznamu měst a obcí.

Nicméně, tento muž po její vraždě zmizel neznámo kam. Aktuálně je na něj vydán zatykač na podezření z vraždy.

Při pohledu na nástěnné, digitální hodiny, které ukazovaly 21:50 detektiv usoudil, že bude nejvyšší čas to zabalit a jít se domů vyspat.

Zběžně prolistoval zbytek spisu. Za poslední stránkou byly vloženy pokyny podepsané policejním ředitelem a zpětná jízdenka na vlak. Složku následně zavřel a pečlivě ji zavázal provázkem.

✦ IV. ✦

Už chtěl vstát a jít se obléct, náhle se však otevřely dveře od jeho kanceláře. Kdosi sebevědomě vešel dovnitř.

Dlouhý béžový balaňák, patrně muž. Obličej měl skryt v šeru neosvětlené části kanceláře.

„Kurva! To jsem se lekl. Kdo jste? Co tu chcete?!“ V ruce opřenou o desku stolu už svíral svou devítku, Berretu 92.

Samozřejmě nabitou, odjištěnou a namířenou proti muži. „Okamžitě si dejte ruce za hlavu, otočte se ke zdi a klekněte si na zem. A hlavně pomalu!“

Muž opatrně zdvihl obě ruce nad hlavu.

„Komisař Carl Dawson? Omlouvám se, že jsem sem takhle vpadl, navíc v tuto pozdní hodinu, ale přišel jsem za vámi kvůli tomu případu.“ Kývl hlavou ke stolu, kde ležel spis. „Nechci vám nic udělat.“

Byl Angličan, podle hlasu možná čtyřicátník, ale ten přízvuk, nemohl přijít na to odkud...

„Znovu se ptám, kdo jste? Ani se neodvažuju pomýšlet, jak jste se dostal přes vrátnici.“ Postavil se a stále na muže nepřestával mířit. Prst měl na spoušti. Jenom zmáčknot a mozek záhadného cizince by se rozprskl po dveřích a zdi jeho kanceláře.

„Jsem tu skutečně kvůli případu, který jste dnes dostal. Posílá mě za vámi hraběnka Elizabeth Warwick. Zavražděná Hannah Warwick je její neteř. Proč myslíte, že jste ten případ dostal zrovna vy?“

Stále na něj mířil. „Myslím, že jste nerozuměl, co jsem řekl. Otočit čelem ke zdi a kleknout s rukama nad hlavou!“

Muž se komisaře rozhodl sveřepě ignorovat. „Hraběnka má rozsáhlé konexe, a když došlo na rozhodnutí, kdo by se toho měl ujmout, byl jste vybrán jako ten nejvhodnější.“

„Ztrácím trpělivost a můj prst na spoušti taky. Pořád jste mi neřekl, kdo jste? Když už mě ignorujete a riskujete, že vystřelím, vyjděte alespoň na světlo, ať vám vidím do tváře. Znovu se už opakovat nebudu.“

Muž v balaňáku se ani nepohnul, ruce stále nad hlavou. „Pro tuto chvíli nejsem důležitý, takže nemusíte vědět, kdo jsem. Mám vám pouze od hraběnky vyřídít vzkaz, abyste se po příjezdu do Northern Dawn, co nejdříve zastavil a nemluvil s nikým jiným o případu kromě místní policie.“

„Jaký k tomu má hraběnka důvod?“ Ve skutečnosti ho začalo zajímat, co mu ten muž povídá. Byl opravdu tím, za koho se vydával, nebo s ním hraje jenom nějakou pitomou hru?

„Velice vážný. Poslyšte, situace v Northern Dawn je kritická, kritičtější, než vám možná zatím dochází. Chceme, aby vaše přítomnost a její pravý důvod vyšel najevo co nejpozději.“

„Koukám, že vaše hraběnka má dlouhé prsty. Toto je utajované oddělení.“

„Neberte to prosím na lehkou váhu.“

„Proč si myslíte, že to беру na lehkou váhu? Tohle je moje práce, vím, co mám nebo nemám dělat. Kdybyste sem nepřišel, postupoval bych pravděpodobně stejně.“

„My všichni bychom se měli bát. V Northern Dawn se děje něco moc, moc zlého. Vaše znalosti a zkušenosti z oboru mohou být velice cenné.“ Jednou rukou si pomalu rozepnul horní knoflíky kabátu.

„Co to děláte?“ kývl hlavní pistole k jeho hrudi.

„Nehodlám na vás vytáhnout zbraň. Mohu si pro něco sáhnout do kapsy?“

„Velice pomalu.“ Nepřestával na něj mířit.

„Tady máte zálohu.“ Vytáhl pomalu z kapsy obálku hodil jí detektivovi na stůl.

Uchechl se. „Co to má být?“

„Záloha od Elizabeth Warwick. Jako náhrada cestovních výloh, řekněme.“

„Tomu se říká úplatek. Nejsem soukromé očko, ale komisař podřízený policejnímu řediteli. Co si kurva myslíte?“ Stačil mu jeden jediný pohled. Bylo tam zatraceně hodně peněz... Obálku zvedl ze stolu a hodil jí zpět tajemnému muži.

Muž si schoval obálku zpět do vnitřní náprsní kapsy svého kabátu. „Neúplatný? Vaše volba, pane Dawsons.“

Pousmál se a zavrtěl hlavou. „Měli byste začít míň koukat na filmy. Tady nejste na obecní policejní služebně, já nejsem pochůzkář a neberu úplatky. Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude posílat šlechtichna peníze...“

„Nejednalo se o úplatek, pane Dawsons. Nicméně, všechno je jednou poprvé.“

„Aby bylo jasno, nepracuju pro někoho, kdo si mě zaplatí. Dělán na případech, které mi jsou přiděleny. Ale budeme dělat, že se nic takového nestalo. Mohl bych třeba taky nabýt podezření, že tím chce někdo krýt pravou podstatu věci...“

„Hraběnka čekala, že se tak zachováte. Máte tedy její plnou úctu a důvěru.“

„Heh, a ještě mě budou zkoušet. Nevím, kdo jste, nic proti vám nemám, ale tohle není seriózní jednání.“

„Elizabeth Warwick si i přes toto nevhodné jednání chtěla být jista, že přijede skutečný profesionál, jak jí všichni ujišťovali. Bohužel, určitě víte sám moc dobře, jak to chodí. Takových jako vy je málo.“

„Dobrá, dobrá. Řekl jste podle mě až dost. Je nejvyšší čas, abyste šel. Už jenom to, že jste se sem nějakým způsobem dostal, je proti všem bezpečnostním protokolům.“

„Elizabeth Warwick vás bude očekávat na svém panství. Dejte na sebe pozor, pane Dawsons.“ Muž stáhl ruce dolů, otočil se na podpatku a odešel stejně tajuplně, jako se zde objevil.

Detektiv za ním vyhlédl z kanceláře, proběhl chodbou, rozrazil dvoukřídlé dveře a popoběhl ke schodišti. Shlédl dolů.

Rychle klapající podrážky a ve tmě vlající baloňák osvětlený venkovním osvětlením, které prosvítalo okny na schodišti. Byl pryč.

✦ V. ✦

O dva dny později, londýnské vlakové nádraží

Ta noční návštěva záhadného muže byla přinejmenším podivná. Kromě toho se znovu přesvědčil o mínění veřejnosti ohledně policie.

Lidé mají asi pocit, že nutně každý s odznakem počínaje od pochůzkářů po elitní detektivy je úplatná kurva. To už však mohlo být detektivu Carlu Dawsonovi jedno. Případ čeká a má před sebou dlouhou cestu.

Nástupiště, kde čekal jeho vlak našel prakticky ihned. Co upoutalo jeho pozornost byla skutečnost, že kromě něj a staršího výpravčího ve fraku se na nástupišti nikdo nenacházel. Všichni už asi nastoupili.

Nejednalo se o žádný moderní expres. Zvenčí vagóny vypadaly, že mají již své nejlepší za sebou. Ovšem to, že byl vlak tažený parní lokomotivou, mu přišlo celkem zajímavé. Takovým vlakem ještě nikdy nejel.

„Zdravím,“ podal výpravčímu postávajícímu u vlaku svůj lístek.

Výpravčí opětoval pozdrav, z náprsní kapsy vytáhl brýle, nasadil si je na nos a zamžoural na lístek.

„Pan Davies? Jste očekáván. Račte nastoupit. Vaše kupé je směrem doprava.“ Ukázal názorně rukou, kam má jít.

Přikývl, převzal si od muže zpět lístek a mlčky s nepatrným úklonem vstoupil do vagonu. Na lístku stálo falešné jméno, aby se tím eliminovalo případné riziko.

To, že zvenčí vagóny vypadaly omšele, nakonec nebyl nedostatek. Jak vzápětí zjistil, ve skutečnosti šlo o poměrně luxusní spěšný vlak, který stylem i pojetím odkazoval na známé, luxusní lůžkové vlaky společnosti Orient Express.

Netrvalo dlouho a našel své kupé. Vešel dovnitř, odložil si své zavazadlo, sňal z hlavy klobouk a svlékl kabát. Svou osobní zbraň si nechal při sobě. Ze zvyku.

Vnitřek vlaku shledával útulným. Rudé koberce, vyřezávané dřevěné zdobené obložení, vyšívání záclony na oknech, sametové sedačky, to byl jen krátký výčet. Jednalo se o příslib pohodlné cesty.

Posadil se a shlédl své náramkové hodinky. Ručičky ukazovaly za pět minut deset. Vlak ještě chvíli stál na nástupišti, pak uslyšel zapískání

a postupné zabouchnutí všech dveří. Loket levé ruky si podepřel o rám okna a dlaní pak bradu.

Pod okny za chvíli přešel ten starý výpravčí a než se za ním detektiv ohlédl, byl už někde vpředu.

Během minuty sebou vlak mírně škubnul a se skřípěním se pomalu začal rozjíždět. Postupně nabíral rychlost a okolí se za chvíli změnilo z nádraží na městskou zástavbu, pak se vlak ocitl za městem. Za svého typického konejšivého zvuku plul sytě zelenou, šťavnatou krajinou.

Hodinu poté začalo silně pršet, déšť burácel do střechy vlaku, kapky dopadávající na sklo stékaly nebo rovnou odlétávaly odporem vzduchu. Staré dobré anglické počasí.

Londýnské vlakové nádraží